

Požehnaný Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás podle svého velikého milosrdenství znovu zplodil k živé naději vzkříšením Ježíše Krista z mrtvých (1. Petrův 1,3)

Milí bratři a sestry,

dovoluji si vás tradičně oslovit na přelomu starého a nového roku. Ohlédnout se zpět a podívat se kupředu.

Přestože z hlediska věčnosti je rok krátké období, z hlediska našeho pozemského života to zanedbatelný čas není. Když se díváme zpět, tak v životě každého z nás byly věci radostné i věci neradostné. Vše se nepodaří a všechny sny nenaplní. Přesto máme být za co vděční. Můžeme najít důvody k vděčnosti v osobním životě a já si uvědomuji, že je potřeba se na ně soustředit. Stává se mně, že si více vybavuji to, co mne moc nepotěšilo. Není samozřejmé, že Bůh zachoval naše pozemské životy a zachoval i naši víru. A je určitě spousta dalších dobrých věcí, které nás v uplynulém roce potkaly.

Vděční můžeme být jako sbor za to, že si nás Bůh používá, že oba regiony v loňském roce založené letos prospívají, že jsme mohli být svědky obrácení několika lidí a že se do sboru zapojilo více lidí, než ho opustilo.

Zvláštní milost vidím i v tom, že žijeme v části světa, kde není válka, plošný nedostatek, výrazné živelné katastrofy. Že to není samozřejmé, nám připomíná jak již druhý rok trvající válka na Ukrajině jen několik set kilometrů od našich hranic, tak události a následná válka v Izraeli. Že se něco hrozného může objevit i u nás nám připomněl před koncem roku útok střelce na Filozofické fakultě a události předcházející tomuto činu.

Největší důvod k vděčnosti je ovšem ten, že bez ohledu na okolnosti máme naději v Kristu. Někdy se děsíme zpráv my, ale jak se musí děsit ti, kteří naději nemají! Jsem Bohu vděčný za sebe, že tuto naději mám, i za to, že ti, kteří tuto naději nemají, ji stále mohou získat. Ještě je čas milosti a čas záchrany. Náš život má smysl a Bůh nás přijal takové, jací jsme. Jsme jeho dětmi – to ve mne vyvolává nejenom vděčnost, ale také radost. Mám Tátu v nebi, který mne má rád a který o mne pečuje. To je jistota nás všech, kteří jsme Boží nabídku záchrany a vlády přijali.

Sborovou prioritou byla v uplynulém roce modlitba a také jsme se více snažili prohloubit skupinkový život. Modlitba se dá změřit obtížně, počet skupinek narostl. V obojím je ale určitě možné růst dál. Bez společenství s Bohem a spolu navzájem neobstojíme.

V přicházejícím roce nás čekají různé výzvy. Zmíním dvě.

Jsme vícegenerační sbor. Máme ve sboru miminka a současně nejstarší členka sboru oslavila devadesáté sedmé narozeniny. To má své velké plusy, ale může způsobovat i napětí. Zvláště v situaci, kdy změny v tomto století jsou nepoměrně rychlejší, než zažívaly generace před námi. Moje generace může příliš lpět na formách a snažit se udržet vše při starém, mladá může nedocenit to, čeho se dosáhlo, a považovat vše nové za lepší. Jednogenerační sbory tyto problémy nemají, ale jsou omezené v možnosti služby a jako je zdravá rodina vícegenerační, tak je to i v církvi. Komunikovat spolu s úctou, snažit se druhým porozumět, naučit se něco od těch, kteří jsou v něčem rozdílní, a spojit síly a obdarování pro Boží království je výzva, ale

současně náš velký potenciál. Jsem rád, že se spolupráce napříč generacemi v našem sboru daří, ale není to nic samozřejmého a zaručeného automaticky a určitě je i co zlepšovat ze strany všech generací.

Druhou výzvou je vztah k Bibli a potažmo přímo ke svatému Bohu. Když jsem jako mladý uvěřil, byla církev ohrožována liberalismem – tedy obecným zpochybňováním Božího slova. Nyní je na vzestupu progresivismus, který argumentuje Biblií, ale přináší někdy až bizarní výklady odporující celku Bible a zamlčující některé aspekty. Častým argumentem je, že Bible o něčem nemluví. Knihy i přednášky věnující se hodnotovým věcem začínají oznámením, že tentokrát se nebudeme věnovat tomu, co k tématu říká Bible, a často řešenou otázkou je: co z Bible pro současnou dobu neplatí. Výsledkem je, že se láska přestává definovat v souvislosti s ochotou k oběti a zdůvodňuje se jí i proti biblický životní styl, pokud naplňuje touhy člověka. V centru potom již není Bůh, ale člověk, a o pýše se mluví jako o zdravém sebevědomí. Zaujmout správný postoj není jednoduché a je to jak výzva pro každého z nás, tak pro celý sbor.

Jako jednotlivci i jako sbor nevíme, co je před námi. Nad tím vším je a bude věčná naděje. Nejde primárně o to, co nás potká, ale o to, jak na to zareagujeme. Kéž zareagujeme podle Boží vůli. To přeji vám i sobě.

Mám totiž za to, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která na nás má být zjevena. (Římanům 8,18)

Přeji nám všem jistotu Boží blízkosti, Jeho vedení a odvahu Ježíše následovat, kamkoli nás povede. Jeho láska a přijetí je to největší, co jsme dostali. To je důvod, proč můžeme do nového roku vstoupit s radostí a optimismem.

V Praze 29. 12. 2023

Lubomír Ondráček